

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

10. zvezek.

Sveti oče Benedikt XV. tretjerednik.

Dne 21. kimavca o peti uri popoldne je blagovolil sveti oče Benedikt XV. sprejeti našega patra generala s patri generaljnimi definatorji, p. generalnim postulatorjem*) in drugimi patri generaljne kurije.

Sveti oče je hotel najprej zasebno govoriti s patrom generalom. Potem je p. generalj po imenu predstavil posamezne ostale patre, ki so kleče poljubili svetemu očetu nogo in desnico ter ostali na kolenih mej tem ko je p. generalj stal na strani svetega očeta, ko je ta tako nagovoril zbrane:

»Zagotovilo vdanosti in spoštovanja, ki mi ga svetega Frančiška sinovi pod vodstvom prečastitega naslednika serafinskega očaka izražajo, veselega serca sprejemem. In to veselje bolj in bolj raste, ko se spominjam, da sem tudi izmeji frančiškanske družine in vaš brat. Tretjemu redu namreč in sicer v vaši araelitanski skupščini sem se že davno pridružil, leta Gospodovega 1882. Ko se je obhajala sedemstoletnica rojstva svetega Frančiška sem sprejel znamenja tretjerednikov in po-

*) „Postulator“ (to je „zahtevavec“) se imenuje tisti pater, ki ima skrbeti, da se redovniki (ali redovnice), ki so v sluhu svetosti vmerli, za blažene ali svetnike cerkveno priznajo in razglasijo.

tem sem obljubo položil v roke enega izmej vaših bratov, namreč p. Julija Maynadié (od Svetega Serca) s Francoskega, ki se je tedaj mnogo trudil za rast Tretjega Reda in nigdar vse do zdaj ni nehal v svojem delu. Pred dvema leti sem ga zopet videl, ko me je prišel obiskat v Bolonjo, z dovoljenjem prečastitega p. generala.

Omenjam te vezi, ki me vežejo s frančiškanskim redom, da boste zame molili. Sicer vas k temu priganja že vdanost, s katero sinovi sv. Frančiška papeža časte, in vem, da ste že začeli moliti zame, vendar boste še obilniše in še bolj goreče molili, ko se boste spominjali, da sem tudi jaz izmej vaših.

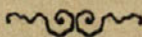
Kar se mene tiče, bom skerbela za korist reda sè vso pridnostjo, in upam, da mi bo to lahko in ročno, da boste le sami gojili duha svete molitve in pobožnosti in popolno pokorščino skazovali. Papežu in Kristusu samemu boste pokorni, ko boste pokorni generaljnemu ministru. Njega sem pripravljen vselej sprejeti in poslušati, kederkoli bo stvar to zahtevala in bo hotel k meni priti.

Tudi p. postulator vidim, da je tukaj. Naj ve, da ga hočem videti in govoriti z njim; naj večkrat pride govorit z menoj o zadevah svetnikov in njih stanju.

Poterjujem vnovič, da sem izraz vdanosti in spoštovanja vašega in voščila reda hvaležnega serca sprejel in vam vsem in vašim družinam podelim blagoslov. V tem bridkostnem vojnem času so morda nekateri vaših domačih v velikih nevarnostih. Tem bodi vsem moj blagoslov. Naposled vse, ki želite, da jih blagoslovim, po vašem namenu blagoslavljam.«

Ko je papež apostoljski blagoslov podelil, je rekel prečastiti generaljni minister kleče: »In jaz obljubim Vaši Svetosti pokorščino in spoštovanje, kaker je obljubil sveti oče Frančišek in kaker je on zapovedal, da naj obljublajo njegovi nasledniki.«

Benedikt XV. je prečastitemu generaljnemu ministru in vsem še enkrat podelil blagoslov in se vernil v svoje zasebno stanovanje pustivši vse veselja in radosti polne.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXXIV. POGLAVJE.

Velike koristi duhovnega veselja.

Ako premišljujemo velike koristi duhovnega veselja, potem se ne bomo čudili, da man ga sv. pismo tako priporoča. Navesti hočemo neketere. Perva je, da nas odterga od čutnega in morebiti pregrešnega razveseljevanja. Resnično, ako najde duša v Bogu svoje najslajše veselje, čemu bi potem še hrepenela po egiptovskih loncih? Da se pa človek more odpovedati čutnemu razveseljevanju, mu mora k temu pomagati le višje duhovno vživanje. Sv. Gregor namreč pravi, da naša duša ne more biti brez vsacega veselja. Ali se veseli najnižjih ali pa najvišjih reči. To vidimo na posvetnjakih, ki pravijo, da ne morejo pogrešati čutnega razveseljevanja, ker sladkosti Boga ne poznajo; pobožne duše pa, ki so okusile, kako sladak je Gospod, prav lahko zaničujejo vse, kar streže čutnosti. Zgled nam je sv. Peter na gori Tabor. Sv. Avguštin pravi: »On je okusil le eno kapljico in zaničeval je vsako drugo sladkost. Pri pogledu veličastva svojega božjega učenika je mislil, da je že v nebesa prestavljen in njegovo veselje je bilo tako veliko, da se ni mislil več vrniti na zemljo. Zaklical je: »Gospod, nam je dobro tukaj biti, ako hočeš, naredimo tukaj tri šotore.« Zato je veliki puščavnik sv. Anton učil svoje menihe: »Edini pripomoček, premagati peklenškega sovražnika, je duhovno veselje in vedni spomin duše na Boga.«

Hudobni duh zgubi pogum, ako vidi, da služabnik božji v veselju živi in dopadajenje najde na svojem nebeškem Gospodu. On ne ve, od katere strani in s kakšnim orožjem bi ga prijel, zato ga ali ne napade, ali se pa osramočen in premagan vmakne, ko ga je zastonj poskusil napasti. Ako pa najde pobožno dušo poterto, v žalost zatopljeno in se seboj nezadovoljno jo se vso silo napade in lahko premaga. Na eni strani ji kaže težavo in zopernost pobožnosti, na drugi strani vso prijetnost posvetnega življenja, ki ga tako mikavno slika, da duša zbegana res začne na to misliti in pride v nevarnost, da pri-

voli, dobi grešno dopadajenje ali celo res v greh pade. Zato je rekel sv. Krizostom, da velika žalost več škoduje duši, kakor vsaka druga skušnjava hudobnega duha. Zakaj vse, ki jih premaga hudobni duh, vse premaga s pomočjo žalosti. Ako se mu pa to orožje izterga, ne more raniti nikoger. Kaj naj tedaj bolj nagiblje pobožne duše bežati pred žalostjo, prav kakor pred hudobnim duhom, in ji nikedar ne dati prostora v sercu? Vedno naj se spominjajo, da so otroci božji, da jih Bog priserčno ljubi in jim bo kmalu dal uživati nebeško veselje. Te tolaživne misli bodo zbudile in gojile v njih sercih veliko veselje, tako da bodo vse zadovoljne in srečne govorile sè sv. Avguštinom: »Naj ima, kedor hoče, delež na posvetnih rečeh. Moj delež in moja dediščina je Gospod!«

Druga korist duhovnega veselja je ta, da daje duši neko posebno moč, tako da lahko in hitro zverši tudi najtežja dela kerčanske popolnosti. To nam pove psalmist, ko pravi (118. 32): »Tečem po potu Tvojih zapovedi, ker ti spodbujaš moje serce.« To vsakedo lahko sam nad seboj skusi. Dokler vlada sv. veselje v našem sercu, nas ne more prestrašiti nobena težava na potu čednosti; da celo berzdati je treba včasih našo gorečnost v službi božji; lahko se zatajujemo in nič težkega nam ni prenašati razžaljenja. Ako se pa naseli žalost v našo dušo, zgubimo vsako serčnost za dobro, najmanjši trud nas potlači in omagujemo pri vsakem koraku. Zato uči sv. Ambrož, da je jarem Gospodov sladak le zato, ker se človek navadi, z veseljem ga nase vzeti. Tistim, ki v veselju žive, je ta jarem lehak, tistim pa, ki se vdajo žalosti, je težak in neznosen. On pravi, da je ta jarem težak zaradi bremena postave, sladak pa zaradi sadu milosti, upanja povračila in sladkosti čiste vesti.

Pri preroku Ezekijelu beremo o skrivnostnih kolesih, kteri je enkrat videl. Sledila so Duhu, kamer je šel in se vzdignila, ako se je on vzdignil, »ker duh življenja je bil v njih.« Sv. Tomaž iz Vilanove razlaga to prikazen in pravi, da so kolesa podoba sè sv. veseljem napolnjene duše, ki gnana od notranje sladkosti sv. Duha, ne samo teče, temuč tudi leti, kamer jo oživljajoči duh milosti po potu čednosti vodi.

O Makabejcih nam pove sv. pismo: »Oni so z veseljem vojevali boj Izraelov,« in zarad tega so dobili nad najhujšimi svo-

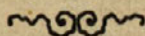
jimi sovražniki tako lepe in tako številne zmage. Ravno tako se bo godilo tudi nam, ako bomo z enakim veseljem se borili za čast božjo in svoje zveličanje zoper peklenškega sovražnika.

Glej sv. Andreja, s kolikim veseljem je z najslajšimi besedami pozdravil križ, na katerem je imel vmreti: »O dobri križ, tako dolgo zaželjen in zdaj pripravljen hrepeneči duši, potolažen in vesel sem prišel k tebi!« Sv. Bernard vpraša: »Od kod je zajemal on to čudovito, nepremagljivo moč, ako ne iz sladkosti ljubezni božje, katero je sv. Duh v njegovo serce vлил? O ke bi ta v nas živela, gotovo bi našo slabost podpirala in kaker je sv. Andreju osladila križ in celo smert, tako bi tudi nam delo in pokoro ne samo ne nadležno, temuč zaželjeno in prijetno storila. Zakaj sladkejši kaker med je moj Duh, govori Gospod, tako da tudi najgrenjkejša smert ne more zmanjšati njegove sladkosti. Česa bi ne storila prijetnega sladkosti, ketera celo smert tako prijetno dela? Ketera težava bi se mogla vstaviti milobi, ki celo smert tako lahko stori?«

Tretja korist duhovnega veselja je, da postanejo naša dela popolniša in zaslužniša. Znano je, da so naša dela toliko popolniša in zaslužniša, koliker večja je pazljivost in gorečnost, s katero jih opravljamo. Taka so pa naša dela, po nauku sv. Tomaža, ako jih z veselim srcem storimo. Zakaj, ako ima kdo veselje na tem, kar dela, nima vzroka, da bi svoje misli in skerbi drugam obračal. Vse drugači pa ravna tisti, ki dela le po sili in sè žalostjo. Kedor dela z veseljem posveti vsaki reči toliko časa in pazljivosti, koliker je tirja. Od tod pride, da kedor se je prostovoljno posvetil kaki vmetalnosti, jo tudi ljubi in v njej bolj napreduje, kaker ke bi bil k temu prisiljen. To so Atenci dobro vedeli. Zato so se najbolj trudili, da so spoznali nagnjenje svojih otrok, potem so jih dali izučiti v tistih strokah, za ketere so največ veselja kazali. Sv. Tomaž pravi, da nikedar tako dobro ne storimo tega, kar sè žalostjo storimo, kaker pa to, kar z veseljem storimo. Ako hočemo, da bodo naša dela, Bogu dopadla, jih moramo z veselim srcem in z gorečnostjo storiti. Kako bi mogel Gospodu dopasti sè žalujočim srcem, ko nam sv. apostelj tako razločno pove, da Bog le veselega darovavca ljubi?

Četerta korist duhovnega veselja pa je pomnoženje ljubezni božje in ljubezni do bližnjega. Ker je vsaka ljubezen že po

naravi sladka in razširi serce, ji mora gotovo biti veselje toliko všeč, koliker ji je žalost zoperna. To je toliko resničniše, ker duhovno veselje izvira iz ljubezni božje in iz nebeških dobrot. Kaker gorkota ohrani les, v katerem je bila od ognja proizročena, goreč in ga vedno bolj gorljivega dela, ravno tako krepča in vzderžuje veselje ljubezen, iz ketere je izešla. To nas ne uči le razum temuč tudi skušnja. Ako opazujemo tiste, ki z veseljem božjemu Učeniku služijo, vidimo, s kolikim navdušenjem in veseljem in s koliko lehkoto vsa dela ljubezni božje opravljajo, kako goreče bližnjega ljubijo, kako poterpežljivo, njegove slabosti prenašajo, kako radi mu v stiski pomagajo. Vse drugači delajo čméрни in žalostni! Ali si moremo kaj bolj neprijetnega misliti, kaker ž njimi občevati? Precej so nejevoljni, zmirom polni sumničenja, terpko obsojajo pogreške vseh, njih dela slabo razlagajo vedno pripravljene o bližnjem hudo misliti. Zato je sv. Lavrencij Justinijan po pravici pisal: »Tamkaj ni prostora za žalost, kjer se je naselila sv. ljubezen. Pomnoženje ljubezni je zmanjšanje žalosti. Gotovo Bogu žalost ni všeč, ker tako povzdiguje ljubezen.«

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj na čast brez madeža spočeti Devici Mariji.

P. A. F.

DESETA ZVEZDA.

Marija pomaga dušam v vicah.

Pravi Marijini častivci se skerbno varujejo greha in pridno delajo pokoro za svoje stare grehe. Keder se približa njih zadnja ura, mirno vmerjo, ker jih to uro preblážena Devica še posebno varuje. Toda svetniki pravijo, da gre prav malo odraslih ljudi v nebesa brez vic, ali ker imajo na sebi kak majhin greh, ki ga še niso obžalovali, ali ker niso na tem svetu prestali še vsih časnih kazni. Take duše morajo iti v vice, ko se ločijo od svojega telesa, da se tam popolnoma očistijo vseh madežev

in prestanejo vso časno kazen. Te duše so zelo vboge, ker si same ne morejo prav nič pomagati; pomagaš jim lahko ti, pomaga jim pa rada tudi preblažena Devica Marija, zlasti tistim, ki so bile njene posebne častivke. Sv. Bernardin Sijenski pravi v svoji tretji pridigi o svetem imenu Marijinem, da kraljuje Marija v kraljestvu vic, in nanjo obrača besede modrega Siraaha: »Po morskih valovih sem se sprehajala.« Terpljenje in bolečine v vicah primerja valovom, ker prehajajo, »morskim« valovom pa, ker so posebno grenki. Sv. Alfonz Ligvorij piše, da moremo srečne imenovati častivce premilostne Matere božje, ker jih tolaži in jim pomaga ne samo tukaj na zemlji, temuč tudi v vicah. Sv. Vincencij Fererij pravi: »O kako ljubeznivo in dobrovoljno se izkazuje Marija tistim, ki morajo terpeti v vicah. Zakaj po nji neprenehoma prejemaajo polajšanje in okrepcanje.«

Ako presveta Devica ne zapusti grešnikov na tem svetu, bo li zapustila duše v vicah, ki so že prijateljice božje? Kako da ne bi hotela več pomagati v vicah, ko je vedno pripravljena pomagati vernim na zemlji! Da, sama je razodela sveti Brigiti: »Jaz sem mati vseh duš, ki so v vicah. Po mojih prošnjah se jim zmanjšujejo vsako uro njihovim grehom primerne kazni.« -- Mati božja pa želi, da bi tudi mi pomagali dušam v vicah.

Zgled.

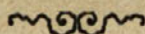
Sv. Peter Damijanov je bil že ko deček zapuščena sirota: njegov stariši brat je bil ž njim prav terd. Moral je bos in raztergan hoditi. Nekega dne najde denar na poti. Lahko si misliš, kako se ga je veselil. Zdelo se mu je, da je našel zaklad. Kako naj ga pa porabi? Veliko reči mu je bilo potrebnih. Misli in premišljuje, nazadnje pa se odloči, dati najdeni denar mašniku, da bi maševal za verne duše v vicah. Od tistega dne se je spremenila njegova osoda. Drugi brat Damijanov ga je sprejel in po očetovsko zanj skerbela; tudi v šolo ga je pošiljal. Postal je redovnik, kardinalj, svetnik in cerkveni učenik.

Posnemaj tudi ti sv. Petra Damijanovega in druge svetnike in svetnice, ki so na različne načine pomagali dušam v vicah! Ako želiš, da bi Mati božja tudi tebi pomagala iz vic, bodi zdaj njen pravi in goreč častivec ter pomagaj po njenem zgledu

vernim dušam v vicah. Pomagaj jim z miloščino, s prostovoljno pokoro; moli zanje, bodi pri sveti maši, prejemaj sveto obhajilo in odpustke, poterpežljivo prenašaj križe in težave. Glej, vsak dan lahko lajšaš in krajšaš terpljenje duš v vicah, ki ti bodo zato gotovo hvaležne. »S kakeršno mero bote merili, s tako se vam bo odmerjalo,« pravi Kristus pri sv. Lukežu (6, 38.). Kakeršen boš ti proti vernim dušam v vicah, taki bodo drugi s teboj po tvoji smerti.

Molitev.

O brezmadežna Devica Mārija, odpusti mi, ker sem do zdaj tako malo pomagal dušam v vicah, in tako raztreseno opravljaj svoje molitve zanje. Po zgledu tvojih gorečih častivcev bom nadalje pobožniše molil za nje; za nje bom pri sveti maši, prejemal sveto obhajilo, vdeleževal se bom odpustkov in poterpežljivo prenašal vse svoje križe in težave. Vse, kar bom dobrega storil, ali zopernega preterpel, prepustim že zdaj tebi, o milostna Mati vernih duš v vicah, da izročiš vse tistim dušam, ketere so najbolj potrebne in najbolj zapuščene. Reši jih iz vic, kaker hitro je mogoče. Amen.

Sv. Eljzear in bl. Deljina.

(Konec.)

X. Deljina smert in njen pogreb. - Češčenje svetih zakonskil.

Zadnja leta Arijanske grofice so bila leta hude boleznī, ki jo je prenašala s poterpežljivostjo brez primere. »Ah, ke bi poznali vrednost terpljenja — je rekla — kupiti bi ga hoteli, ke bi bilo mogoče, kaker radi kupujemo dragocenosti.« Zopet je prebivala v Apti v svojem vbožnem stanovanju, v bližini groba svojega soproga. Dajala si je brati pobožne knjige, zlasti sveto pismo. In kaker s pridižnice, se je nadaljevalo njeno apostoljstvo. Proti koncu leta 1360 se ji je bolezen pohujšala. Dva dni pred smertjo ji je aptovski škof Eljzear Ponteveški (de Pontevehès), njen sorodnik, podelil poslednje svete zakramente.

Navedimo nekaj zadnjih besed, iz njenih ust. Nekemu duhovniku, ki ji je rekel, naj se priporoči svojemu angelju varihu ter prežene vsak strah, je mirno odgovorila: »Kedor gre v očetovo hišo, se nima ničesar bati.« In potem je vzdihnila: »Gospod, Gospod! odpri mi vrata svojega kraljestva, da najdem tam večni pokoj.« Ko ji je njen spovednik André, ki je bil obenem duhovnik in zdravnik, podal v okrepčanje v vino pomočen oblat ter jo vprašal, ali želi še kako drugo reč, je odgovorila: »Ne želim zdaj ničesar drugzega kakor Boga.« Nato je v Gospodu zaspala dne 26. novembra l. 1360, stara okoli sedem in sedemdeset let, ki jih je preživela sedem in trideset kot vdova.

Nič — razen Boga! to je vsebina Deljfininega življenja, ker je darovala Bogu vse, kar svet ceni in išče; vsega tega se je znebila ter živela potem v pomanjkanju, od miloščine.

Dve uri po smerti so njeno telo oblekli v obleko iz frančiškanskega sukna ter je prenesli v kapelo sv. Katarine. Vsi so jo še poslednjikrat hoteli videti. Iz radovednosti je prišla tudi neka ženska, pohujšljivega življenja, Viljemina po imenu. Ko se je ta z nečistimi ustnicami približala ter poljubila angeljsko telo Deljfinino, jo zadene žarek milosti božje. Po skesani dobri spovedi je začela novo, lepše življenje. — V zakristiji stolne cerkve je še videti na neki steni stara slika, ki predstavlja blaženo Deljfino v kersti in Viljemino, ko ji poljublja noge. Ob straneh stoje frančiškani in redovnice Sv. Katarine. Zgoraj so videti prepevajoči angelji, ki jih spodaj z navdušenjem poslušajo aptovski meščanje.

Pogreba se je vdeležila številna množica ljudi. Sprevod je vodil škof Eljzear (de Pontevès). Položili so svete ostanke v frančiškanski kapeli poleg Eljzearja in Garsande.

Komaj štiri leta po smerti svetega grofa Eljzearja l. 1327 se škof Rajmund Bó (Bot) in aptovski meščanje izročili papežu Janezu XXII. prošnjo, naj bi Eljzearja razglasil za svetnika. Prošnja je bila sprejeta ali želja se prosivcem ni berž izpolnila. Leta 1351 so aptovčani sklenili v novo poterkati pri sv. stolici in so, zloživši dve sto florenov v zlatu v pokritje stroškov za preiskavo, poslali škofa seneškega (Senez) in Giralda, barona kaznevskega (de Caseneuve), pred papeža Klementa VI. Preiskava se je zdaj pričela, ali čez nekaj časa zopet pretergala. Kaj je bil vzrok, se ne ve. Morebiti smert papeža Klementa VI.,

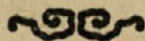
ki ga je zadela 6. decembra l. 1352. Za njim je sledil Inocencij VI., ki je vladal Cerkev deset let. L. 1362 je zasedel papeško stolico Urban V. Deljina je bila dve leti poprej vmerla, in ta papež je hotel skupno preiskati, kar je bilo treba za posvetničenje obeh svetih zakonskih. Vender mu to ni bilo dano. Res je 15. aprilja 1369 spoznal slovesno v cerkvi Sv. Petra v Rimu Eljzearja vrednega, da se mu skazuje svetniška čast, ali vmerl je preden je to celemu svetu z bullo naznanil, 19. decembra l. 1370. Še le njegov naslednik, Gregor XI., je 5. januarija 1371 izdal tako listino.

Kaker rečeno, je papež Urban V. hotel preiskati tudi Deljfinino zadevo, vender ni prišel do tega. Ali ljudstvo je vkljub temu vedno oba sveta zakonska skupaj častilo. Kaker v prvih časih se je Deljfinino češčenje pričelo na ljudski glas. Duhovščina in ljudstvo v Apti sta jo (5. julija l. 1363) razglasila za blaženo.

27. september, dan smerti svetega Eljzearja, in 26. november, dan smerti blažene Deljfine, sta posvečena tema svetima tretjerednikoma, tema angeljskima zakonskima.

V naših dneh neverni ljudje vedno menj čislajo, vedno bolj skrunijo sv. zakon. Tako daleč je prišlo, da bi mnogi radi s pomočjo vlad in z deželnimi postavami to posvečeno podlago družinskega življenja naravnost odpravili. Temu nasproti bi bilo želeti, da bi se češčenje sv. zakonskih Eljzearja in Deljfine kar se da razširilo in vdomačilo po katoliškem svetu.

To smo namenjali pospešiti, koliker je nam mogoče, tudi s tem našim popisom njiju življenja.

Samostan sv. Klare v Ribnici.

X.

Opatinja Uršula.

Poslednja kanonično izvoljena, deveta v versti opatinj ribniških, je bila Uršula, hči Henrika V. Miroljubnega in njegove soproge Uršule, hčere izbornega kneza Brandenburškega Janeza, rojena 30. velikega serpana 1510. Veliko veselje je bilo v knežjem domu ob rojstvu male princesinje. Ali kneginja ie

začela bolehati in vmerla je še tisto leto na veliko žalost vojvodu in celi deželi; saj je bila mati vbozih in globoko pobožna gospa ko varihinja duhovščine na daleč in široko znana. Njena smert je bila še posebno obžalovanja vredna ob času, ko se je mlačnost v verskih rečeh kaker kuga širila vse okrog mej svetevnimi in duhovnimi osebami. Ali božja pota so časti in hvale vredna. Vojvoda Henrik se je oženil drugič s Heleno Pfaljško.

Malo Uršulo, ki je bila podedovala pobožnost svoje matere, je oče vpričo mačehe in drugih k slovesnosti povabljenih, ko je bila dosegla svoje četrto eto, izročil opatinji Doroteji in njene mu samostanu. Svoja otročja in mladostna leta je preživela Uršula v viharnih časih. Kreg in prepir je bil v deželi, bil v njeni rojstni hiši, celo v sicer tihem samostanu so bili terdi, sprememb polni dnevi njen delež. Ko je imela komaj deset let, 1520, se je vnel hud prepir mej njenim očetom in njegovim bratom Baljazarjem, ki se je še le čez nekaj mesecev poravnal in je brez dvojbe tudi redovnice sv. Klare stal mnogo težkih žertev. Tudi razporov mej serafinskimi brati redovnice sv. Klare niso gledale mirnega serca. Seveda je bila Uršula tedaj še otrok, ali resnoba časa in spremembe, ki jih je prineslo prenavljanje samostanu, so pustile globoke sledi v duši dekleta, ki je v bojih rastlo in k boju za sveti križ dozorevalo.

Opatinja Doroteja, njena teta, je za nje vzgojo prav posebno skerb imela; sama jo je podučevala z gorečnostjo v vseh verskih naukih, vsajala sveto ljubezen za samostansko življenje v mlado dušico, ki v naslednjem času ni le z gorečnostjo opravljala svoje bogoslužne molitve in cerkvene ceremonije vse dni svojega življenja, temuč je imela biti — in to je bilo bistveno za tisti čas verskih bojev — oborožena s temeljitim znanjem verskih resnic in mnogimi drugimi nauki, da je mogla poti božje spoznavati in, če je bilo treba, tudi sama se braniti pred napadi krivovercev.

Tako je rastla Uršula z moškim pogumom, ki se je terpljenju in težavam nevstrašeno nasproti postavljala ne boje se samožertve, kjer se je bilo treba poganjati za zveličanje duš in božjo čast. Vzgojena na podlagi podedovanih čednosti in darov stoji pred nami poslednja postavno izvoljena opatinja ribniškega samostana svete Klare, ki je brez strahu pred ljud-

mi, z levjo serčnostjo ne le svojo sveto vero spoznavala in izročeno si dediščino s knežjo visokostjo in materinsko ljubeznijo varovati skušala, temuč tudi z udanostjo se znala vklanjati pred pripuščenji božjimi, pa zraven vender zmirom priserčniše in ognjeniše povzdigovati svoje serce h Bogu, ko se ji je zgubljala izpod nog ena rešilna deska za drugo.

Ko je princesinja Uršula dosegla 14 let in je bila v potrebnih vednostih dobro podučena, je 8. kimavca 1524 iz rok pomožnega škofa, frančiškana Ditriha Hülsa, z veliko slovesnostjo vpričo svojega očeta in mnogo imenitnih povabljenih, prejela redovno obleko. Leto nato, pa že na praznik svete Trojice, je položila obljube v roke opatinje Doroteje vpričo p. gvardijana Joahima Krumbketa in dveh drugih patrov. Še tisto leto je bila za god sedem svetih marternikov marokanskih (13. vintoka) prvič na koru oficiatorica (Officiatrix).

Leta 1527 je prišel za praznik Marijinega rojstva provincijalj p. Šüneman z dvema doktorjema bogoslovja v Ribnico obiskat samostan in tedaj je na praznik povišanja svetega Križa princesinja Uršula prvič ko »Cantrix« vodila petje pri veliki maši.

Na god delitve aposteljnov, 15. malega serpana 1528, je bil provincijalj spet v Ribnici. Pri tej priliki se je odpovedala vikarinja Ana Behren, ker se zaradi starosti in boleznj ni imela več za sposobno izpolnjevati dotične dolžnosti.

Redovnice so bile najberž povedale opatinji Doroteji, da mislije voliti princesinjo Uršulo; opatinja je torej sè solzami prosila p. provincijala, naj dela proti taki volitvi, ker je Uršula še premlada. Ali p. provincijalj je odgovoril resno, da imajo sestre po vodilu prosto volitev in sv. Duh bo izvolil tisto, ki ima po božjem namenu opravljati to službo. Sestre so res enoglasno izvolile Uršulo, dasi je bila še le v svojem 18. letu. Jokaje in le na opominjevanje p. provincijala je sprejela. Tako so se zgodaj težke skerbi naložile na rame tej nevesti Kristusovi. Na strani svoje tete opatinje Doroteje je torej skozi devet let imela priliko privaditi se gospodarstvu in vodstvu samostanske družine. Zvesta podpora je bila opatinji in skerbna vikarinja družini, od vseh ljubljena in spoštovana, v lepotičju deviške priprostosti in čistosti vsem v zgled. Ali dragi kamen svete čistosti in zveste vernosti ni mogel zasijati v svoji žareči svitlobi

brez kresila nasprotovanja; in v resnici, ni ji bilo prizaneseno z notranjimi in unanjimi boji.

Leta 1538 je prišla, kaker smo že omenili, v Ribnico kuga, ki je tudi v samostanu nenadoma pobrala opatinjo Dorotejo in 20 drugih redovnic. Neprestano britko žalovanje in jokanje je bilo v samostanu in mestu. Lehko si je misliti, v kakih zadregah in težavah je kopernela vboga Uršula. Pa še druge, še hujše britkosti so ji navdajale serce. Kuga Lutrovega krivo-verstva se je širila po deželi in se je lotila celo tudi njene rodovine. Prav njen oče Henrik V. in stric Aljbreht VII., ki sta skupaj vladala Meklenburško, sta se že l. 1524 ali 1526 vdala novemu nauku. Aljbreht se je sicer kmalu vernil k stari veri, kar je tudi Henrika zadrževalo, da ni preočitno nastopal za luteranstvo; ali odpovedal se svojim zmotam ni.

Še hujše se je godilo ž njenim bratom Magnom. Zverinjski kapitelj ga je bil leta 1516 ko sedemletnega dečka izvolil za škofa zverinjske cerkve. Gospodje kanoniki so mislili s tem pridobiti vojvoda Henrika za variha katoliške vere, ali zgodilo se je nasprotno. Magen je prejel ko deček manjše redove, višjih nikoli, in vender je veljal za škofa zverinjskega. Leta 1532 je s papeževo dišpenzo v resnici prevzel vlado škofije, ali že drugo leto je očitno prestopil k lutrovstvu. Leta 1538 je zahteval v deželnem zboru, da se sveta maša postavno prepove; leta 1543 se je ko »administrator škofije« poročil s hčerjo danskega kralja Friderika. Vmerl je l. 1550 brez otrok. Naslednik mu je bil njegov bratranec Ulrih, ki ni bil nič boljši od njega. Kako so take razmere morale boleti verno in pobožno princesinjo Uršulo, to si ni težko misliti. In po smerti opatinje Doroteje l. 1538 je bila ona enoglasno izvoljena za opatinjo, izjemno ne le samo od kornih sester, kaker je bila prej navada, temuč po želji provincialovi so volile tudi mlade redovnice in sestre lajike. Provincialj je to hotel, morda ker je bilo starih sester, ko jih je kuga toliko vzela, premalo ostalo, ali pa da bi s tem novo izvoljeni več poguma dal v tistih hudih časih. Vender se Uršula celo leto ni mogla odločiti, da bi sprejela volitev; mislila je celo pobegniti iz samostana. Z božjo pomočjo pa je vender premagala skušnjave in prevzela težko breme, ki ga ji je Bog odločil.

Mej tem je šla tako imenovana reformacija svojo pot po deželi. Samostan za samostanom se je zaterl. Katoliški duhovniki na mnogih krajih niso mogli brez smertne nevarnosti opravljati svete maše. Iz farnih cerkev se je moralo odpraviti sveto Rešnje Telo, da se je vmeknilo oskrunjenju in božjim ropom.

V mestu Ribnici in zlasti v tamkajšni farni cerkvi se je vendar na prizadevanje in prošnje Uršuline ohranila katoliška služba božja in prebivalstvo se je še desetletja terdno držalo katoliške vere. Sploh je bilo prvih deset let Uršuline vlade v Ribnici precej mirno; opatinja je bila v samostanu ljubljena in tudi zunaj samostana obče spoštovana. Ali verski boji so trajali dalje in postajali vedno ostrejši. V meklenburškem cerkvenem redu od leta 1552 do 1554 je bilo sicer določeno, da naj cerkveno premoženje cerkvi ostane, stanovi so tudi želeli, da bi se samostani ohranili; ali kneza sta drugači mislila; zahtevala sta dohodke samostanov za svojo kaso, neznamenit znesek sta hotela deželi prepustiti. Tako je nastal prepir za cerkveno premoženje mej knezi in deželnimi stanovi. Stanovom so se namenili najprej ženski samostani Dobertin, Ivenak in Neukloster, pozneje namesto poslednjih dveh Maljhov in Ribnica. Ali s tema dvema stanovi niso bili zadovoljni, z Ribnico zlasti ne, ker je imela tam opatinja Uršula popolno gospodstvo in so se nje terdne vere in volje martinovci bali. Deželni zbor je zahteval torej na vsak način Ivenak in Neukloster, ribniški samostan se je pustil še pri miru. Vendar je morala opatinja Uršula v mariskaj terdega privoliti, samo da ohrani opatijo in patronatsko cerkev; luterani so se bili namreč že razširili in razšopirili povsod po deželi.

Leta 1557 se je izdal nov cerkveni red, kjer so bili tudi za samostan sv. Klare predpisi, ki jih je pa opatinja Uršula po pogodbi z mestom Ribnico, koliker se je dalo, odrinila. Pa že prej to leto farne cerkve ni mogla več vzdržati; le ko kneginji ji je ostal naslov patrone cerkve sv. Marije. Tudi se je noter še nadalje opravljala katoliška služba božja; mestna kronika imenuje štiri patre, ki so posej tam še maševali, neki p. Arhangelj je bil zadnji mej njimi. Tudi patri dominikani so morali tisto leto popustiti svojo hišo v Ribnici; oskerbovala jo je potem najprej Uršula v imenu priorja samostana sv. Janeza v

Raztoku; pozneje jo je kupila za svoj samostan, ne brez prepira z vizitatorji deželne cerkve, ki so bili seveda luterani.

Leta 1558 je sklenila Uršula pogodbo z mestom, da Ribničanje ne bodo hodili v samostanske gozde, ne vozili se noter, ne sekali notri drev in ne lovili divjačine; ravnotako nasproti samostanski ljudje ne po mestnih gozdeh. Tudi na morskem bregu pri Dierhagnu se je postavil mejnik mej samostanskim in mestnim svetom; vendar se je še dovolilo samostanskim ljudem ribe, ki so jih vjeli, prinašati na terg. Tako vidimo, da je terda napetost, ki je 200 let več ni bilo mej samostanom in mestom, vnovič se pokazala. Vendar so ostali samostanski ljudje tedaj še v zvezi z mestom; tako je n. pr. samostanski kovač še nadalje ostal v cehu mestnih kovačev.

Če se je imel pa samostan ohraniti redu, je bilo to mogoče le, kaker je umna opatinja kmalu spoznala, ako se zraven službe božje vpelje v veči meri poduk mladine v kerščanskem nauku in ročnih delih. Do tedaj so se učile pri Sv. Klari skoraj le take gojenke, ki so jih stariši ko otroke Bogu darovali in za redovni stan namenili; zdaj je kazalo vrata odpreti tudi drugim dekličkam, in gospéca (frowchen) Uršula, kaker so jo Ribničani radi imenovali, je umela ta »glas časa«. Sestavila je nov samostanski red, ki ga je predložila v poterjenje samemu cesarju Maksimilijanu II., in cesar ga je poterdil 20. majnika 1568. V tem pismu je bilo določeno, da ima nadalje vedno 12 plemenitih devic v samostanu se posvetiti službi božji in poduku 12 otročičev.

Štiri leta je na ta način samostan ostal v miru. Na to se vzdigne nov vihar in sicer to pot od strani lastnih sorodnikov Uršulinih. Kedo bi mogel popisati bolečino in bridkost, ki jo je čutila v boga opatinja tiste dni! V svoji stiski je hotela verniti knežji hiši dvor Freudenberg, ki ga je bila opatinja Doroteja dobila za doto; ali vojvoda sta že bila obljubila deželnim stanovom samostana Maljnov in Ribnico s pogodbo, da se jima bo za to plačeval davek. Ob enem se je naročilo lutrovskim bogoslovcem, naj sestavijo nov samostanski red, po katerem naj se ohrani sicer vsakdanja služba božja, pa opravljati se ima po kalendru, kakeršnega oni določijo, in če manjka učnih moči, naj se pokliče unanja učiteljica; samostanske navade in obljube naj ostanejo. Opatinja Uršula se je obernila zopet do ce-

sarja išoč pomoči zoper take naredbe. Vladal je tedaj Rudoljf II. Uršula ga je prosila, naj ji poterdi varstveno pismo svojega prednjika Maksimilijana, pa s to spremembo, da se smejo zraven devic plemenitega stanu sprejeti v samostan tudi poštene meščanske hčere, ki se bodo vzgajale kaker one, ker ob tem času ni vedno zadosti plemenitih gospodičen, da bi se doseglo želeno število.

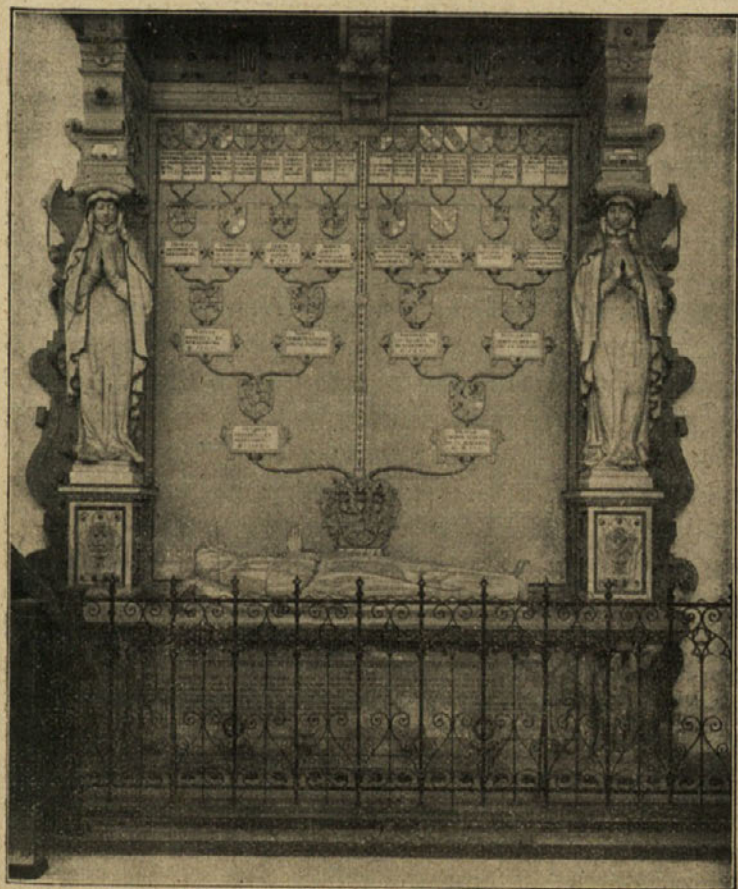
Cesar Rudoljf II. je poterdil Uršuli pismo z lastnoročnim podpisom v Pragi 26. kimavca 1578.

Tako je bilo njeno delo za notranjo uredbo samostana sv. Klare za en čas zopet zavarovano; sicer pa je segla vlada resno vmes v gospodarskih zadevah. Že 2. malega serpana 1572 se je bil nastavlil nekak samostanski glavar ali urednik, ki so mu vsi samostanski ljudje morali priseči pokorščino. Vender se je ohranil gospéci Uršuli za čas njenega življenja odločilen glas v administraciji samostana in tako n. pr. od dežele postavljeni provizorji niso smeli sprejemati devic brez njenega dovoljenja; še le po njeni smerti se je imel samostan prepustiti prosti upravi dežele. Več ta plemenita žena ni mogla doseči, dasiravno je bila že pred dvema leti prepustila vojvodu ma posestvo Freudenberg, da bi se kako prikupila ali jima pomogla iz denarne stiske. Finance knežje hiše so namreč slabo stale. Slabe letine, kmetiški vpori, male vojske, bolezni in druge nesreče so se verstile tiste dni zaporedoma.

Pa tudi samostan je imel mnogo terpeti; posestvo Petersdorf je pogorelo; poslopja so se sicer zopet sezidala in v samostanu samem se je klet in pravnica, ki je razpadala, popravila. Prav tisto leto, ko je hud vihar bakreno streho cerkve deloma dolu vergel, je dala opatinja streho prekriti in razne druge potrebne in koristne poprave na poslopih zveršiti. 6. majnika 1567 se je vsula strašna toča in veliko škodo napravila na cerkvenih oknih, ki jih je bila že prej neka nevilhta močno zdelala, in so se bila tedaj le za silo popravila. 4. sušca 1577 je naredila velika povodenj mnogo škode in pet let pozneje je zopet divjala v deželi kuga, prišla tudi v Ribnico in zahtevala tudi v samostanu svoje žertve; opatinji Uršuli je prizanesla. Tako so si sledile nesreče druga za drugo. In vse je Uršula prestala vdana v voljo božjo ter si ohranila ljubezen in spoštovanje ribniškega meščanstva do smerti. Vmerla je ob sv. Juriju 23. ma-

lega travna 1586 na večer ko poslednja opatinja samostana sv. Klare v Ribnici. Ali ji je ob smertni uri stal na strani katoliški duhovnik, ki bi ji bil podal sveto popotnico, ni znano; poslednji frančiškanski gvardijan je moral že leta 1572 zapustiti Ribnico, nadomestil ga je od vlade postavljen urednik.

Uršula je vmerla v 76. letu svojega življenja. Njeni telesni ostanki so se shranili v samostanski cerkvi v kornem prostoru, kjer ji je leta 1590 vojvoda Ulrih, njen bratranec, postavil spominik, ki ga kaže naša podoba.

Grobni spominik poslednje opatinje ribniškega samostana, gospóce Uršule Meklenburške.

Spod kersta z obširnim napisom v stari meklenburški nemščini; na kersti kip opatinje Uršule v naradni velikosti, ležeč, nad njim gerb Uršulin in gori na steni »rodoslovno drevo«, ki kaže na levi strani prednjike Uršuline po očetu (vojvode Meklenburške), na desni po materi (izborne kneze Brandenburške), vse do četrtega kolena.

Henrik grof Šambordski,

lep zgled gorečega katoliškega kristijana.

P. V. K.

(Dalje.)

VI.

Leta 1832, tisto leto, ko je prejel prvo sveto obhajilo, je skleñil mladi grof in si za spomin tudi zapisal: »Sklenem, da si nikedar ne bom pustil svoje vere omajati.« In zares čudovito je, kako zvest je ostal temu svojemu sklepu do zadnjega trenutka svojega življenja. Bridke skušnje so ga zaðevale, nako- pičilo se mu je toliko križev kaker malokomu, pa vse to ni omajalo njegove vere v pravega Boga.

Ko je enkrat padel tako nesrečno, da si je rebra polomil, si je ves vdan zapisal te le tolažljive besede: »Bog bodi hvaljen! dosti sem prestal in še zdaj zelo terpim — ali naš Gospod je terpel še mnogo strašneje! Bilo je k dopolnitvi moje vzgoje, da je Bogu dopadlo mi še to poskušnjo poterpežljivosti poslati.«

Svojo živo vero v Boga je pokazal grof Šambordski tudi zlasti leta 1873, ko je bil nekako prisiljen javno nastopiti. Imel je izdati oklic, ki bi bil velikega pomena za vso Francijo. Ali preden ga je izdal, ga je hotel pokazati svojim svetovavcem, ki pa si v tako važni zadevi niso upali svetovati. Izjavili so: »Mi nimamo ne tolikega razsvitljenja, ne toliko milosti poklica, da bi Vaši Visokosti mogli rešiti tako težka vprašanja; po pravici bi se morali bati, da bi Vas v tako pomenljivi zadevi ne zapeljali v zmoto.«

Kaj je nato storil grof Šambordski? Zatekel se je k najboljšemu svetovavcu, k neskončno modremu Bogu ter pri Njem iskal sveta. Ni pa storil tega samo s par več ali menj pobožnimi zdihljeji, ravnal je prav temeljito: opravil je sveto spoved ter z iskreno pobožnostjo prejel sveto Obhajilo, na kar je še tisti dan brez daljšega pomisleka poslal svoj važni razglas v Pariz. »Storjeno je,« tako je rekel enemu svojih zaup-

nikov, »ravnokar sem poslal svoj razglas v Pariz, z ukazom, da se ima takoj objaviti. Bil sem to dolžan svoji časti, dolžan tudi prav umevanim koristim Francije; to mi je zdaj jasno kakor sonce, tako da sem v tem oziru popolnoma miren.«

Tako modro je znal ravnati rajni grof. Ni preziral naravnih pripomočkov, temuč iskal sveta pri ljudeh; ko ga ni našel, potem se je obernil k Bogu. S tem seveda ni rečeno, da se ni že tudi prej priporočil Bogu v tisti zadevi, nasprotno: misliti si moramo, da je to gotovo storil; kar hočemo povdariti, je to, da grof človeških nasvetov ni preziral, temuč jih celo iskal. Bog sam namreč tako hoče, da se poslužujemo tudi naravnih pripomočkov, ki so ravno tako od Njega kakor nadnaravni.

Kedor ima pa živo vero v Boga, kedor ga tako priserčno ljubi, kakor smo slišali o grofu Šambordu, ta tudi zaupa vanj. Zato nam je pa visoki knez tudi v resnici prekrasen zgled kerščanskega upanja.

Ravno omenjeni dogodek nam to jasno spričuje. Ker je na Boga zaupal, zato je tudi pri njem iskal sveta in pomoči. Spričuje nam pa to tudi vse njegovo življenje, ki bi bilo brez zaupanja na Boga v resnici neznosno bilo. Pregnan biti iz domovine, zaničevan in zaveržen od lastnega naroda, to ni malenkost. Že je bil zanj pripravljen kraljevi prestol in kraljeva krona se je bliščala nad njegovo glavo, poklican je bil po božji in človeški postavi, da bi bil prvi v Franciji, pa mu še zadnjega kotička niso privoščili. Kaj tacega ne doživi vsakedo, in kedor doživi, ta z bridkostjo prenaša. Tudi grof Šambord je občutil težo svojih križev, ali njegovo zaupanje v Boga je bilo toliko, da je sredi terpljenja znal biti vesel in šaljiv kakor redkokedaj kedo. Naj omenimo na tem mestu, da mu je bil zlasti ljub lov, kjer je posebno kazal svoje veselo serce. Ne smemo si ga pa predstavljati ko kacega kričavega lovca, ki mej divjačino sam nekako podivja. Ne! blagi knez je ostal tudi sredi gozda zvest svojemu plemenitemu značaju. Kolikokrat je ostal zadaj za svojimi lovci, da je opravljal svoje molitve! Ravno tako je delal v dolgih urah, ko je za kakim drevesom ali gromom čakal divjačine, ki jo je vstreljeno večkrat poslal bližnjim duhovnikom v dar ter tudi s tem se izkazal dobrega vernega moža.

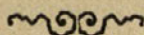
Že v prvem odstavku smo omenili grofovo božjo pot v Sveto Deželo ter spregovorili o njej par besed. Naj povemo zdaj nekoliko še o nekaterih družih božjih potih, ki jih je visoki knez v svojem življenju obiskal, mnogo tudi večkrat, ter se tako pokazal tudi v tem oziru gorečega kristijana.

Že v zgodnji mladosti je obiskal večno mesto Rim, kjer ni samo občudoval krasnih cerkva in drugih znamenitosti, temuč tudi pobožno opravljaj molitve. Pozneje je obiskal tudi Marijino hišico v Loretu in ohranil je spomin na ta sveti kraj vse dni svojega življenja.

Najbolj so mu bila pri sercu svetišča Matere božje, kaker »Naša ljuba Gospa« v Ajnzidelnu, ali »Naša Gospa zmagoslavna« v Parizu, »Naša Gospa od straže« (de la Garde) v Marselji.

Ko je še v zibeli ležal, so položili vanjo podobico »Naše Gospe od straže«, in ravno to podobico so dobili po grofovi smerti na njegovi bolniški postelji.

Vsako leto je obiskal Marijaceljsko božjo pot, večkrat Sveto Goro, Barbano in zlasti našo Kostanjevico, kraj posmertnega počitka telesnih ostankov njegovih. (Konec prih.)

O sestanku patrov voditeljev tretjega reda naše provincije.

Tretji red ima v svojem vodilu bistvene reči natančno določene n. pr. glede redovne obleke, molitve, mesečnih shodov, vizitacije itd. Ni pa v vodilu rečeno, kolikokrat naj se sprejemajo novi udje, kako naj se organizirajo v mestih in kaka na deželi, ketere so službe, ki naj se po vodilu oddajajo na tri leta itd. To in mnogo družega je prepuščeno modrosti in previdnosti voditeljev.

Organizacija tretjega reda se je pri nas ravno začela, v nekaterih skupščinah je že vpeljana, v nekaterih jo skušajo vvesti, pri mnogih pa še niso začeli. Da se pri tem voditelji raznih skupščin ne bi cepili, ampak da bi skupno postopali glede

organizacije in družih sicer nebistvenih, pa za blagostanje tretjega reda neobhodno potrebnih reči, zato je bilo potrebno, da se mej seboj dogovorijo. V ta namen so se sešli v Ljubljani. Žalibog da niso mogli priti vsi, ker se je bila radi vojske vožnja po železnici ravno tisti čas zelo omejila, deloma onemogočila. Toda nekaj smo storili, drugo bo sledilo v času, ko ne bodo več germeli kanoni in puške pokale, ko bodo sovražne države spravljene vteknile meč v nožnice. Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, vsmili se nas, daruj nam mir!

Shoda so se vdeležili voditelji vseh samostanskih skupščin razen štirih, ki so se opravičili; dva od teh sta poslala pismeni sporočili (referata), znamenje, da sta zares želela in namerjala priti.

Zbrane patre je najprej nagovoril p. provincijalj. Izrazil je veselje, da je zopet prišel čas, ko se bo za tretji red vnema in delavnost voditeljev poživila, ko se bo odpravilo, kar je nerednega, vterdilo, kar je dobrega in spopolnilo, kar je pomanjkljivega. Tretji red je važna vstanova v sv. Cerkvi, sv. oče želi, naj se širi in sè svojim duhom pokorščine, zatajevanja in ljubezni prešine in navda človeško družbo v vseh stanovih. Izpolnjevali bote, pravi, na tem sestanku, serčno željo sv. očeta; vkrenite mnogo dobrega v prospeh tretjega reda in posvetitev njegovih udov. Želeč obilno božjega blagoslova, izroči predsedstvo svojemu komisarju, ki skupno z drugimi patri izmoli molitev na čast sv. Duhu za pomoč in razsvetljenje.

Pripomniti je, da je p. komisar tretjega reda že prej v pismenem vabilu na vse patre voditelje določil, o čem se bo na sestanku razpravljalo.

Pervi je povedal p. voditelj iz Gorice svoje misli o organizaciji tretjega reda v mestih. Po predavanju je sledilo posvetovanje. Sklenjeno je bilo: Vsaki voditelj je dolžan organizacijo vpeljati. V mestih naj ima vsaka župnija primerno število odbornikov in odbornic. Možje in mladeniči naj imajo svoj poseben odbor, ženske za se svojega. Če je več jezikov, naj imajo tudi ti za se svoje odbore za vsaki spol kaker n. pr. v Mariboru. V Gorici imajo frančiškani Slovence, patri kapucini pa Italijane. V drugih mestih pa menda zadostuje za vse skupaj slovenski odbor, oziroma hervatski v Pazinu. Število odbornikov in odbornic naj se določi za vsako župnijo po potrebi.

Odbornicam v pomoč se po velikosti mesta in številu udov določi več ali manj zaupnic ali svetovavek, ki naj skerbijo za red v posameznih ulicah s tem, da naznanijo spremembo stanovanja ali smert udov, bolne člane, na novo došle ali odšle tretjerednice in če je kaj družega potrebnega.

Volitev odbornic in zaupnic nima v vodilu predpisane nobene oblike. Pisavcu teh verstic se zdi za volitve najbolj pripraven čas vizitacije, smejo se pa veršiti tudi v drugem času, samo da se voli vsaka tri leta in pri shodu udov. Primerno je, da udje izvolijo zaupnike in zaupnice, ti izvolijo izmed sebe odbornike in odbornice, ti pa zopet izmed sebe prednika in prednico, tajnika in tajnico in za druge službe potrebne osebe.

Prednik (-ica), tajnik (-ica) in odborniki (-ice) se imajo vdeleževati odbornih sej. Vsi ti imajo pri glasovanju odločivno besedo.

Udom naj se po volitvah naznanijo imena in stanovanje vseh v predstojništvo izvoljenih članov. V mestih se bo to najlažje zgodilo z listki z napisanimi ali natiskanimi imeni odbornic in zaupnic. Ravno tako naj imajo odbornice imena vseh pod njihov odbor spadajočih udov, zaupnice pa imena tretjerednic, ki stanujejo v ulicah njim v oskerbo zaupanih. Pod imeni mora biti naznačeno tudi stanovanje. Za obojne je najbolje, da je tak zapisnik sestavljen iz posameznih listov, ki se morejo brez škode vun vzeti ali notri vložiti, kederkoli se kak ud preseli ali vmerje. Če bi imeli za zapisnik vezane zvezke, bi se pri pogostem preseljevanju v mestih moralo preveč čertati in dostavljati tako, da zapisnik ne bi bil lep in bi mogel služiti svojemu namenu le nekaj let, potem bi bilo zopet treba novega, mej tem ko se zapisnik iz listov zložen poljubno spreminja, zлага, zmanjša, poveča in tudi prenovi.

Odborniki (-ice) in zaupniki (-ice) morajo imeti zapisnik svojih udov, imeti ga mora tudi prednik (prednica) in voditelji. Dobro je, če je zapisnik za mestne ude zložen po abecednem redu in drugi po ulicah in številkah. Poleg teh mora pa voditelj imeti še glavni zapisnik terdno vezan in v lepem redu sè zaporednimi številkami, družinskimi, kerstnimi in redovnimi imeni udov; dan, mesec in leto sprejema in obljub naj se razločno vpiše, in označi stan, starost in bivališče. — Tudi kroniko naj voditelj skerbno piše.

Predno povemo nadalje o drugem predavanju je treba tole omeniti. Na deželi imajo tretji red na dva načina vpeljan: ko samostojne kanonično vstanovljene tretjeredne skupščine, ali pa ko odvisne podružnice. Kanonično t. j. z dovoljenjem škofovim in pooblastilom redovnega predstojništva vstanovljene skupščine imajo lastnega v to od redovnega predstojništva pooblaščenega voditelja, ki vodi skupščino ko samostojen voditelj. Ima svoj zapisnik in vse, kar imajo samostanske skupščine, le da je dolžan vsako leto prositi pri samostanu, ki mu je dal pooblastilo skupščino vstanoviti in voditi, za vizitatorja. Le pod tem pogojem se je samostojna skupščina vstanovila. Ne gre torej čakati, da bi se vizitator sam javil ali celo vsiljeval, ampak voditelj skupščine je dolžan prositi zanj ali pri njem samem ali pri samostanskem predstojništvu. Takim voditeljem samostojnih skupščin ni treba pošiljati imen udov ali njihovih obljub in smerti na vodstvo glavne skupščine.

Druge verste redovne skupščine, ki jih imenujem podružnice, niso vstanovljene, ampak je duhovnik dobil le pravico ude sprejemati in jim v določenih dneh dajati vesoljno odvezo, nima pa pravice voditi redovno skupščino in cerkev njegova nima nobenih pravic onih cerkva v katerih so vstanovljene redovne skupščine. Ker tako sprejeti udje spadajo h glavni samostanski skupščini, zato je duhovnik, ki je nove ude sprejel dolžan imena novo sprejetih z redovnim imenom, z dnem sprejetja itd. pošiljati voditelju glavne samostanske skupščine. Ravno tako mora istemu sporočiti, ko so kateri udje napravili obljube ali ko so vmerli.

Prej omenjene kanonično vstanovljene skupščine imenujmo na kratko: tretjeredne krajevne skupščine, te zadnje pa: tretjeredne podružnice.

Pri shodu je o organizaciji krajevnih skupščin govoril p. definator Kerubin, voditelj skupščine v Nazaretu. Sklenilo se je, naj se za večje vasi izbere po ena odbor-nica, če je treba, lahko tudi več, manjše vasi naj se pa skupaj združijo pod eno odbor-nico, imajo pa lahko vsaka za se po eno zaupnico. Moški naj imajo njihovemu številu primerno odbor-nikov. Lehko ima tudi vsaki stan svoj odbor, če je število udov dovolj visoko. Izmed odbor-nikov in odbor-nic naj volijo ti pred-nika in prednico za celo skupščino. Vsak član odbora naj ima

zapisnik svojih udov, kaker tudi zapisnik novincev, da jih opozori na obljube, da naznani smert in poskerbi drugo, kar je potrebno. Odbor naj ima svoje seje. Kar se je pri sejah za skupščino važnega sklenilo, naj se pri mesečnih shodih objavi in zapiše v zapisnik odbornih sej. — Tri vizitaciji naj vizitator skerbi, da se organizacija v vseh skupščinah tudi po deželi izpelje. Krajevni voditelji skupščin so dolžni prositi za vizitatorja vsako leto.

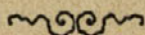
Voditelji podružnic naj delajo na to, da se iz podružnice kmalu vstanovi prava skupščina in se prav organizira in vodi. Dokler nimajo lastne skupščine, so dolžni pošiljati imenik udov, ki so bili na novo sprejeti, ali so naredili obljube ali vmerli, na glavno skupščino. Voditelj glavne skupščine naj po mogočnosti poskerbi, da bodo imeli udje podružnic priložnost vdeležiti se shoda ali doma ali v kaki drugi skupščini. Tudi naj gleda na to, da bodo novinci podučeni; na to naj opomni voditelje podružnic, preden se jim da pooblastilo.

O obleki in znakih tretjega reda bi bil imel poročati p. Filip, voditelj v Mariboru. Ker sam ni mogel priti, je poslal pismo sporočilo, iz katerega posnamemo sledeče: Od leta 1908 do 1911 je naročilo z voditeljevim dovoljenjem celo redovno obleko, ki je prav podobna haveloku erjave ali sive barve, v mariborski skupščini petinštirideset tretjerednikov in tretjerednic, zadnja tri leta pa šest. Glede znakov tretjega reda našteva iz lastne skušnje kako ljubi in koristni so. — Po kratkem posvetovanju so zbrani voditelji sklenili, naj se zunanja obleka tretjega reda ne vpeljuje: nasvetuje se pa lahko, da jo morejo imeti na mertvaškem odru tisti, ki jo lahko kupijo. Znački tretjega reda naj se pa povsod priporočajo. Kakšni pa? Voditelj sè Sv. Gore je bil za svetinjice, voditelj iz Gorice za neke večje bele znake, kakeršne imajo v Gorici in menda tudi v Italiji, vsi drugi smo pa potegnili na stran poročevavca in se odločili za znake, kakeršne izdeluje Giertler v Insbruku. Sklep je torej ta, naj se nadalje po vseh naših skupščinah rabijo ti slednji znaki. Imajo jih v Ljubljani, Mariboru in drugod.

P. Simon, voditelj na Sv. Gori nam je povedal, kako naj skerbimo za naraščaj tretjega reda. Povdarjal je, da so pred vsem dolžni voditelji po vseh skupščinah agitirati za tretji red, potem pa tudi odborniki, tretjeredniki in ne v zadnji

versti vsi sinovi sv. Frančiška prvega reda. Napeljujejo naj na to stariši svoje otroke, gospodarji podložne, žene može in obratno. Tudi spovedniki in pridigarji, posebno misijonarji naj razvijejo večo delavnost za tretji red. In časopisi, ketere tretjeredniki pridno podpirajo, naj bi tudi vsaj nekaj storili v tem oziru. Pri tem imenuje nekaj časopisov; imen tu ne navajam, ampak le pristavim, da so mnogi mej njimi, ki zahtevajo, naj jih tretjeredniki širijo, sami so pa celo proti tretjemu redu.

Kaj smo potem še sklenili pri posvetovanju? Mariskaj. Nekaj bi bilo moralo že dosedaj izpeljano biti; ker še ni, se mi zdi, da bo ostalo le pri suhem sklepu, zato tega ne omenjam. Drugi sklep je bil pridno širiti »Cvetje« in vanje dopisovati. Zdaj bo novo leto. Voditelji! Naš sklep je širiti »Cvetje«, torej na delo. Pa ne samo enkrat malo omeniti in s par besedami priporočiti, ampak krepko in večkrat povdarjajte in pri vsaki vizitaciji se spomnite tudi »Cvetja«. To je naš list, ta dela in agitira za tretji red, delajmo tudi mi zanj in pred vsem zanj. Tretji sklep je bil: Naj voditelji v mestih, kjer je bogoslovje, prosijo profesorja pastorage, naj podučijo bogoslovce tudi o tretjem redu. Gospodje tretji red premalo poznajo, zato ga tudi ne cenijo, kaker zasluži. Ignoti nulla cupido. Ta želja Leona XIII., Pija X. in gotovo tudi sedanjega sv. očeta Benedikta XV., tretjerednika, je, naj se tretji red razširi mej vse stanove (Dalje prih.)

Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja v Celovcu je ravnokar pričela razpošiljati družbene knjige za leto 1914. Cenjeni udje prejmejo letos naslednji književni dar:

1. Koledar za leto 1915.
2. Mesija, 1. zvezek.
3. Mladim srcem, 2. zvezek.
4. Zgodovina slovenskega naroda, 4. zvezek.
5. Slovenske Večernice, 68. zvezek.
6. Duhovni boj.

Družba se bo potrudila, da sprejmejo častiti udje knjige kolikor mogoče hitro.

Letošnje knjige se bodo razposlale po sledečem redu:

1. Krška škofija.
2. Razni kraji.
3. Goriška nadškofija.
4. Tržaško - koprsko škofija.
5. Lavantiska škofija.
6. Ljubljanska škofija.

Vsak družbenik naj prejme svoje knjige v tisti župniji, v kateri se je vpisal.

Na poznejše izpremembe stanovanlišča se pri tolikem številu družbenikov ni moglo ozirati.

Cenjene gospode poverjenike nujno prosimo, naj po sprejemu »aviza« pošljejo takoj po knjige na železniško postajo, da ne bo sitnih reklamacij, ki povzročajo Družbi samo zamudo in nepotrebnih stroškov. Vsem čč. gg. poverjenikom, ki prejmejo po železnici po več zabojev, vljudno naznanjamo, da se nahaja zapisnik udov vedno v zaboju z najnižjo številko.

Vsakemu zavoju so tudi priložene vpisovalne pole Družbe sv. Mohorja za prihodnje leto.

Potrdilne listke bomo za naprej pošiljali le onim čč. gg. poverjenikom, ki jih izrecno zahtevajo.

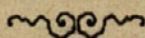
Stroške, katere so imeli čč. gg. poverjeniki za odposlatev denarja in prejem knjig, morajo jim posamezni udje povrniti.

One čč. gg. poverjenike, ki dobivajo svoje knjige neposredno v družbini tiskarni, prosimo, naj čim preje pošljejo po nje, da nam zavoji ne zastavljajo prepotrebne prostora.

Družba sv. Mohorja se letos še posebej vljudno obrača na vse čč. gg. poverjenike z iskreno prošnjo, da z nabiranjem udov in denarja za prihodnje leto pričnejo takoj pri oddaji letošnjih knjig in nabrano udnino takoj pošljejo po priloženi položnici.

Ker je družbena tiskarna z natiskom knjig za prihodnje leto že pričela in mora potrebni papir in druge potrebščine pri prejemu takoj v gotovini plačati, zato vse velečastite gospode poverjenike in ude lepo prosimo, da naši nujni prošnji z oziranjem na sedanje izredne razmere gotovo ugodijo.

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Zgodovina Marijine mašne družbe.

(Dalje).

V drugem pismu od dne 23. februarja 1729 prosi P. Inocencij istega patra provincijalja, naj končno veljavno odobri popravljena pravila in ž njimi dovoli Ingolštadtsko mašno družbo. Sedaj je p. provincijalj dal svoje dovoljenje, da se ustanovi Marijina mašna družba.

Perva pravila, ki jih je sestavil P. Inocencij Mayr imajo napis: »Marijina zveza v zgornji kapeli Matere božje na koru z naslovom Marije milosti polne, pri oo. frančiškanih prenovljene bavarske provincije; njen začetek, njeno odobrenje in razširjenje v Ingolstadt 1729.«

P. Inocencij je sestavil tudi vabilo za Marijino mašno družbo. V tem spisu, ki ima naslov: »Nagibi za tiste, ki se hočejo tej zvezi pridružiti«, se posebno naglašaja glavna dolžnost družbenikov, namreč vsakoletna sv. maša. Poziv se glasi: »Glej, o Marijin prijatelj in mladi društveni ud, zahteva se od tebe le, da na leto vsaj eno sv. mašo bereš ali daruješ v čast milosti polni Devici Mariji. Povabljen si ali mariveč izpodbada se te, da za samega sebe na leto vsaj eno sv. mašo daruješ; ob enem napravi namen, naj bo ta sv. maša darovana v prvi versti Mariji, preblaženi Devici, v čast, in verh tega naj bodo deležni svete daritve tvoji Marijanski sozavezniki; s tem namenom boš tudi ti deležen vseh sv. maš ob naših zadružnih praznikih kakor tudi vsake posamezne sv. maše družbenikov kolkoli in kjerkoli se jih na gotov dan Bogu daruje; poleg tega boš deležen vseh dobrih del in pobožnosti, ki se pod tem ali onim naslovom v naši Marijini kapeli opravljajo. Vse to pa s tem pogojem, da svoj dober namen napraviš in pobožno našo Marijino zadružno molitev moliš. Glej sedaj! Kaj stane manj truda? Kedo se bo branil, tako lahko in tako kratko službo svete ljubezni storiti, brez truda tako bogat duhovni dobiček žeti. Saj si z res majhinim delom prisvojiš velik dobiček. Prosil boš in prejel in tako boš, ako ostaneš pravi Mariji zvest in udan zadružnik, z našo trikrat in vsak čas milosti bogato materjo Marijo tam zgoraj v nebesih vse

one dobrote in darove vekomaj užival brez vsake izgube. Živi in srečno živi v srcih Jezusa in Marije. Amen! Tvoj nevredni služabnik v Kristusu fr. Inocencij Mayr, Marijin jetnik in zakristan zadružne kapele.«

Zgoraj povedani namen Ingolštadske mašne družbe se je sčasoma še bolj natančno določil. Zadružne maše in priprošnja Marijina naj bi namreč živim članom k srečni smerti, pokojnim pa k hitri rešitvi iz vic pripomogla. Razne pobožne vaje te bratovščine pa se najdejo v družbenih pravilih.

Ko je P. Inocencij izveršil ustanovitev Mašne družbe, je delal na vso moč za nje razširjevanje. Ustmeno in pismeno je vabil k pristopu. Bila je njegova sveta želja, da se koliker mogoče pridno razširja. P. provincijalju piše tako-le: »Kar smo z božjo milostjo kot Marijini služabniki začeli, to se naj v čast Materi božji in iz ljubezni do nje vsak čas marljivo in sè stanovitno gorečnostjo nadaljuje. Jaz za svojo osebo vsaj obljubim, kaker dolgo bom v svoji gorečnosti v stanu, svoje naslednike (kot zakristane in voditelje Mašne družbe) ustno in pismeno spodbujati, (da naj jo gojijo).«

P. Inocencij Mayr, ustanovitelj Marijine mašne družbe, je bil rojen pri Novi cerkvi svete Kervi na Bavarskem 23. marca l. 1702 kot pekevski sin. Že od nežne mladosti goreč Marijin častivec je stopil v frančiškanski red l. 1722 ter je bil v mašnika posvečen l. 1722. Še tistega leta je prišel v samostan Ingolštadt, kjer je že prej obiskoval šole. V teku let je opravljal v več samostanih častne redovne službe in dočakal visoko starost. Obhajal je redovni in mašniški jubilej. Gotovo je do svoje blažene smerti 17. nov. 1779 neutrudljivo pripomagal in razširjeval Mašno družbo. Zapisnik umerlih pravi o njem: »Bil je mož res apostoljskega duha v spovednici in na prižnici, moder predstojnik, zgleden učitelj novicev, natančen spolnjevavec redovnih obljub, pobožen častivec Marijini, po dnevi in po noči poln gorečnosti v molitvi.« — Doživel je tolažbo in veselje, da se je njegova ustanova, kaker gorčično zerno razvijala ter zmiraj lepše in bujniše rastla.

Pervih 25 let je bila Mašna družba bolj na Ingolštadt in okolico omejena. Pred vsem so bili mašniki in dijaki, ki so pri-

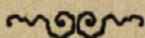
stopali, potem tudi verniki iz raznih stanov. Kmalu se je pokazalo, da se združni prazniki ne dajo dobro obhajati v kapelici na koru, ampak le v prostorni samostanski cerkvi. Zato je bito treba Marijino podobo prenesti v cerkev. To se je na slovesen način zgodilo l. 1754. Na novem altarju za Mašno družbo je bila sedaj njena varstvena podoba v javno češčenje izpostavljena. Vsled tega se jih je prav mnogo priglasilo k Mašni družbi. Število živih udov je l. 1785 znašalo že 3000. V tem letu so se dala pravila na novo tiskati z naslovom: »Zaznamek in zapopadek sv. mašne zveze pod slavnim imenom in varstvom brezmadežne Device in milosti polne Matere božje, ustanovljene pri oo. frančiškanih v Ingolštadtu, sestavljen v tolažbo ne le sedaj živječih, ampak tudi v Bogu počivaječih udov.« Od tega časa se je vsako leto v jeseni natisnil in razposlal »Imenik novo sprejetih in umerlih Marijinih gojencev«.

Papež Klemen XIV. je podelil Mašni družbi mnoge odpuščaje.

Prišel je pa viharni čas, ko so se samostani na Bavarskem zapirali. Bavarska frančiškanska provincija je bila odpravljena. Ingolštadtski samostan je sicer smel še nekaj časa obstati, pa le kot zbirališče, kamer so se smeli zateči iz drugih samostanov redovni bratje, ki niso hoteli sleči svoje redovne obleke. 5. dec. 1804 je dala nadknežja komisija ukaz tudi zoper Mašno zvezo, da se po političnih načelih proglašajo kot odpravljena in da je prepovedano vse, kar je ž njo v zvezi, božje službe, litanije, procesije. To je bil hud udarec za Mašno družbo. K temu je prišla še merzlota serc vsled splošnega duha probujenosti (Aufklärung), ki je smatral vsako versko združenje za nepotrebno in škodljivo. Marijina družba je vsled tega skozi dolgo versto let borno životarila.

L. 1827 se je bavarska frančiškanska provincija na novo ustanovila vsled velikodušne odredbe kralja Ludovika I. Morali so pa Ingolštadtski frančiškani svoj samostan in cerkev zapustiti ter se preseliti v prejšnji avguštinski samostan. Seveda se je ž njimi prenesel tudi sedež Mašne družbe in njena varstvena podoba, ki se je v novi cerkvi postavila na altar sv. Avguština. Ta se je proglašil kot družbeni altar.

Polagoma so prišli tudi za Mašno družbo boljši časi. Verski duh je na novo oživel in z njim je rastlo tudi zajetje za Ingolštadtsko zvezo. Odkar se je l. 1854 razglasila skrivnost Brezmadežnega spočetja za versko resnico so se častivci Marijini začeli prav pridno priglašiti k njeni mašni družbi. Saj je ta postavljena pod posebno varstvo brezmadežne, milosti polne Matere Marije. Leta 1861 je narastlo število družbenikov že na 28700, l. 1868 pa na 58608. Mejnimi najdemo zastopane vse stanove, duhovščino, osebe iz najvišjega plemstva, razne uradnike, olikane in imenitne meščane, premožnega kmeta, pa tudi ubogega dninarja in služabnika; vse družji vez ljubezni in vere, ki nas uči o neskončni vrednosti presvete mašne daritve, obnavljanja kervave daritve na križu. V raznih krajih so že bili prijatelji in nabiravci za razširjevanje Mašne družbe prav marljivi. (Konec prih.)

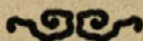

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine ljubljanske: Frančiška Pirc, Ana Jakončič, Marija Mihelec z Brezovice, Marija Slanovec, Ana Bajec, Terezija Kuhar, Jožefa Sever Katarina Janežič; svetogorske: Anton (Frančišek) Šuligoj iz Lokavca, Uršula (Neža) Šepec in Dolenje Trebuše, Marija (Magdalena) Jug iz Volč; svetotrojiške: Marija Lovrenčič od Sv. Trojice v Slov. gor., Anton in Neža Križan iz Negove, Jakob Serd od Kapele, Matiljda Siško od Sv. Jurija na Ščavnici, Jožef Grager od Sv. Benedikta v Slov. gor., Neža Stopar od Sv. Lovrenca v Slov. gor., Elizabeta Komen od Sv. Lenarta v Slov. gor., Jožefa Feuš iz Ljutomera, Marija Šnofl od Sv. Trojice v Slov. gor.; komendske: Jera (Elizabeta) Avguštin; mariborske: Anton Kodrič, Katarina Jug, Jera Kodrič, Anton Majer, Ana Kolander, vseh pet iz Studenic, Anton Holzmann, Neža Otič, Julijana Kolar, Uršula Pažak, Roža Grögl, Marija Tertinek, Aleš Grögl, Jernej Schreiner, Terezija Brunnecker in Marija Kelbl, vseh deset iz Remšnika, Valentin Mojzer in Katarina Beranič iz Slivnice, Marija Šijanec od Sv. Jakoba v Slov. gor., Jožef Vernik in Terezija Potočnik iz Slo-

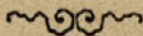
venske Bistrice, Apolonija Kröll iz Jarenine, Uršula Frangež iz Cirkovic, Simon Fistravec, Roza Meško, Simon Meško in Terezija Gottwein od Velike Nedelje, Neža Kralj, Martin Bračič, Apolonija Kropič in Ana Soršak iz Črešnjevca, Jožefa Petelinšek iz Spodnje Polskave, Elizabeta Bochl od Sv. Martina pri Vurbergu, Janez Vauda, Franc Purgaj, Marija Muhič in Michaelj Ferk od Sv. Marjete ob Pesnici, Genovefa Kranjec, Terezija Ferlič, Janez Purgaj Jera Dajnko, Terezija Koletnik in Marija Ferenc od Sv. Petra pri Maribořu, Jožefa Poznic, Andrej Pšajder, Marija Kaližnik, Marija Gail, Katarina Klepač, Barbara Gjurasek, Pavel Kozjak, Jera Hojnik, Elizabeta Tertinek, Marjeta Žavčar in Ana Višner, vseh enajstero od Sv. Ožbalta, Marija Slavič iz Ljutomera, Marija Munda iz Središča, Marija Gajžlar od Sv. Jakoba v Slov. goricah, Anton Moravec od Vel. nedelje, Terezija Goričan iz Hoč, Marija Žunko iz Spodnje Sv. Kungote, Marija Mali iz Zgornje Sv. Kungote, Marija Hauptmann iz Svečine, Marija Jurše iz Celja, Marija Mašak iz Vuzenice, Marija Vrabl iz Kaple, Marija Rožman iz Ruš, Elizabeta Stramlič od Sv. Jakoba v Slov. goricah, Ana Pokrešnik in Marija Mravljak iz Ribnice (štaj.), Marija Možič, Antonija Valner, Ana Čeh, Marija Kaiser, Jozefa Marko, Marija Repina, Helena Odlag, Jožef Melzer, vseh osmero iz Maribora, Marjeta Marinšek iz Ruš, Terezija Pažak iz Remšnika.

Neki duhovnik se priporoča v gorečo molitev, da bi na priprošnje prebl. Dev. Marije zadobil zdravje oči.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanja M. B. ker je zadobil pomoč v neki časni zadevi.

Za novo cerkev sv. Frančiška

so darovale tretjerednice ljubljanska skupščine Š. M. 20 K, K. M. 10 K, H. A. 42 K, P. M. 50 K, deset neimenovanih 43 K, tri neimenovane 61 K 50 v, neimenovan tretjerednik 2 K; tretjeredniki iz Šmartina pri Litiji 43 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec december ali grudn.

1. torek.
 2. sreda, post: sv. Bibijana, d. m.; spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška, **P. O.**
 3. četrtek: sv. Frančišek Ksaverij, sp.
 4. petek, post: sv. Peter Krizolog, šk. c. uč.; sv. Barbara, d. m.
 5. sobota: bl. Humilij, sp. 1. r.; sv. Saba, opat.
-
6. nedelja, 2. adventna: sv. Nikolaj, šk.
 7. ponedeljek, post: sv. Ambrož, šk. c. uč.
 8. **torek**: brezmadežno spočetje bl. Dev. Marije **P. O.**; V. O.
 9. sreda, post: sv. Siljvester, opat; bl. Ivana Sijenska, d. 3. r.
 10. četrtek: prenesenje h šice bl. Dev. Marije s Tersata v Loret; sv. Melkijad, papež, m.
 11. petek, post: sv. Damaz, papež.
 12. sobota: najdenje trupla sv. Frančiška.
-
13. nedelja, 3. adventna, sv. Lucija, d. m.
 14. ponedeljek: sv. Gregor, čudodelnik, šk.
 15. torek: osmina brezmadežnega spočetja bl. Dev. Marije **P. O.**
 16. sreda: kvaterna, post, sv. Evzebij, šk. m.
 17. četrtek: bl. Margarita Kolumenska, d. 2, r.
 18. petek: kvaterni, post: pričakanje poroda bl. Dev. Marije.
 19. sobota: kvaterna, post: bl. Konrad Ofiški, sp. 1. r.
-
20. nedelja, 4. adventna (kvaterna): sv. Jozafat šk. m. **P. O.**
 21. ponedeljek: sv. Tomaž, ap.
 22. torek: bl. Hugolin, sp. 3. r.
 23. sreda, post: bl. Nikolaj Faktor, sp. 1. r.
 24. četrtek, post: božična vigilja.
 25. **petek**: Božič. R. P., V. O.
 26. sobota: sv. Štefan, m.
-
27. nedelja: sv. Janez, apost. in evang.
 28. ponedeljek: nedolžni otročiči.
 29. torek: sv. Tomaž Kenterberijski, m.
 30. sreda mej božično osmino.
 31. četrtek: sv. Siljvester, papež.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red sv. Frančiška in uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

R. P. pomeni rimsko postajo s popolnoma odpustkom za 1., 2. in 3. red sv. Frančiška in uršulinke.

